

DANILO CLEMENTONI

Η Επιστροφή

*Οι περιπέτειες του
Ατζάκι και του Πέτρι*

Πίνακας Περιεχομένων

Εισαγωγή	
Διαστημόπλοιο Θεός – 1.000.000 χιλιόμετρα από τον Δία	
Πλανήτης Γη, Τελ-Ελ Μουκαγιάρ – Ιράκ	
Διαστημόπλοιο Θεός – Στην τροχιά του Δία	
Νασιρίγια – Το ξενοδοχείο	
Διαστημόπλοιο Θεός – Συναγερμός εγγύτητας	
Νασιρίγια – Εστιατόριο Μασγκούφ	
Διαστημόπλοιο Θεός – Το μυστηριώδες αντικείμενο	
Νασιρίγια – Το δείπνο	
Διαστημόπλοιο Θεός-Ανάλυση στοιχείων	
Νασιρίγια – Μετά το δείπνο	
Διαστημόπλοιο Θεός – Οι Γηραιοί	
Νασιρίγια – Το ξύπνημα	
Διαστημόπλοιο Θεός – Εικόνες από τη Γη	
Τελ-Ελ Μουκαγιάρ – Οι ανασκαφές	
Διαστημόπλοιο Θεός – Η τρομερή ανακάλυψη	
Τελ-Ελ Μουκαγιάρ – Η σαρκοφάγος	
Διαστημόπλοιο Θεός – Η ζώνη των αστεροειδών	
Τελ-Ελ Μουκαγιάρ – Νυχτερινή έφοδος	
Διαστημόπλοιο Θεός–Το πρόσωπο στον Άρη	
Τελ-Ελ Μουκαγιάρ – Έκπληξη μέσα στη νύχτα	
Διαστημόπλοιο Θεός – Σε τροχιά γύρω από τη γη	
Τελ-Ελ Μουκαγιάρ – Πέφτουν οι μάσκες	
Διαστημόπλοιο Θεός–Οι τελικές προετοιμασίες	
Τελ-Ελ Μουκαγιάρ – Οι τέσσερεις φλεγόμενοι φρουροί	
Τελ-Ελ Μουκαγιάρ – Η επαφή	
Τελ-Ελ Μουκαγιάρ – Η ανάκτηση	
Διαστημόπλοιο Θεός – Επισκέπτες στο διαστημόπλοιο	
Διαστημόπλοιο Θεός – Η αποκάλυψη	
Βιβλιογραφικές Αναφορές	
Note	

Εισαγωγή

Ο δωδέκατος πλανήτης *Νιμπίρου*, (ο πλανήτης της διασταυρώσεως) όπως ονομάστηκε από τους Σουμέριους ή *Μαρντούκ*, (ο βασιλιάς των ουρανών), όπως αναβαπτίστηκε από τους Βαβυλώνιους, είναι στην πραγματικότητα ένα ουράνιο σώμα και περιφέρεται γύρω από τον ήλιο μας με μια περιοδικότητα 3600 ετών. Η τροχιά του είναι ελλειπτική, ανάδρομη (τροχιά γύρω από τον ήλιο αντίθετα από τους άλλους πλανήτες) και με πλάγια κλίση σε σχέση με ολόκληρο το ηλιακό σύστημα.

Κάθε κυκλική του προσέγγιση έχει προκαλέσει κατά καιρούς έντονες διαπλανητικές αναταραχές στο ηλιακό μας σύστημα, είτε στις τροχιές είτε στον ίδιο τον σχηματισμό των πλανητών που αποτελούσαν μέρος του. Πιο συγκεκριμένα, ήταν κατά τη διάρκεια ενός από τα πιο επιθετικά περάσματα του, όταν ο εντυπωσιακός πλανήτης *Τιαμάτ*, που βρίσκεται ανάμεσα στον Άρη και τον Δία, με μια μάζα περίπου εννέα φορές αυτή της Γης, πλούσιος σε νερό και με ένδεκα δορυφόρους, καταστράφηκε από μια επική σύγκρουση. Ένα από τα επτά φεγγάρια που είναι σε τροχιά γύρω από τον *Νιμπίρου*, χτύπησε τον γιγαντιαίο *Τιαμάτ* κόβοντάς τον, κυριολεκτικά, στη μέση, αναγκάζοντας τα δύο τμήματα να τεθούν σε αντίθετες τροχιές. Στο επόμενο πέραςμα (τη “δεύτερη μέρα” της Γένεσης) οι εναπομείναντες δορυφόροι του *Νιμπίρου* ολοκλήρωσαν το έργο, καταστρέφοντας ολοκληρωτικά το ένα από τα δύο μέρη που είχαν δημιουργηθεί κατά την πρώτη σύγκρουση. Τα συντρίμια που προέκυψαν από τις πολλαπλές επιδράσεις, εν μέρει δημιούργησαν αυτό που σήμερα γνωρίζουμε ως “ζώνη των αστεροειδών” ή “Σφυρήλατο Βραχιόλι”, όπως ονομαζόταν από τους Σουμέριους, και εν μέρει ενσωματώθηκαν σε κοντινούς πλανήτες. Με έναν

περίεργο τρόπο, ήταν ο Δίας που αιχμαλώτισε το μεγαλύτερο μέρος από τα συντρίμια, αυξάνοντας έτσι με αξιοσημείωτο τρόπο τη μάζα του.

Οι δορυφόροι που δημιουργήθηκαν από την καταστροφή, συμπεριλαμβανομένων και των πρώην δορυφόρων του *Τιαμάτ* που επιβίωσαν, κατά το μεγαλύτερο μέρος τους εκτοξεύθηκαν σε εξωτερικές τροχιές, σχηματίζοντας αυτό που σήμερα ονομάζουμε “κομήτες”. Αντίθετα, το τμήμα που διέφυγε στη δεύτερη διασταύρωση τέθηκε σε μια σταθερή τροχιά μεταξύ του Άρη και της Αφροδίτης, φέροντας μαζί τον τελευταίο εναπομένοντα δορυφόρο, σχηματίζοντας έτσι τον πλανήτη που σήμερα ονομάζουμε Γη, μαζί με την αδιαχώριστη συντροφιά του, τη Σελήνη.

Η κοιλότητα που σχηματίστηκε από την κοσμική αυτή σύγκρουση τέσσερα εκατομμύρια χρόνια πριν, είναι ακόμα και σήμερα εν μέρει ορατή. Το γδαρμένο εκείνο μέρος του πλανήτη είναι πλέον εντελώς καλυμμένο από τα νερά του σημερινού Ειρηνικού Ωκεανού. Καταλαμβάνει το ένα τρίτο περίπου της επιφάνειας της γης με έκταση 179 εκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα. Σε όλη αυτήν την αχανή επιφάνεια δεν υπάρχουν κομμάτια γης, παρά μόνο μια μεγάλη έκταση με βάθη που ξεπερνούν τα δέκα χιλιόμετρα.

Πράγματι ο *Νιμπίρου*, ως πλανήτης, μοιάζει πολύ με την Γη. Καλύπτεται κατά δύο τρίτα από νερό, ενώ ο υπόλοιπος αποτελείται από μια και μόνη ήπειρο, που εκτείνεται από τον βορρά στον νότο, με συνολική επιφάνεια 100 εκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα. Μερικοί από τους κατοίκους του, εδώ και εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια, επωφελούμενοι από την κυκλική τροχιά του πλανήτη τους γύρω από τον δικό μας, μας επισκέπτονται συστηματικά, επηρεάζοντας κάθε φορά τον πολιτισμό, την επιστήμη, την τεχνολογία όπως και την ίδια την εξέλιξη της ανθρώπινης φυλής. Οι προπάτορες μας τους έδωσαν κατά καιρούς διάφορα ονόματα, αλλά ίσως, το πιο αντιπροσωπευτικό από όλα, είναι το όνομα *Θεοί*.

Διαστημόπλοιο Θεός – 1.000.000 χιλιόμετρα από τον Δία

Ο Ατζάκι καθόταν ξέγνοιαστος στην σκούρα χειροποίητη πολυθρόνα του, που ένας παλιός του φίλος, *Τεχνίτης*, την είχε φτιάξει με τα χέρια του και θέλησε να του την χαρίσει μερικά χρόνια πριν, επί τη ευκαιρία της πρώτης διαπλανητικής του αποστολής.

«Θα σου φέρει τύχη» του είπε μια μέρα. «Θα σε βοηθήσει να ξεκουραστείς και να πάρεις τις σωστές αποφάσεις όταν τις χρειαστείς».

Πράγματι από τότε πήρε αρκετές αποφάσεις καθισμένος εκεί, και η τύχη επίσης συχνά ήταν με το μέρος του. Έτσι, πάντα φρόντιζε να ανασύρει αυτήν την γλυκιά ανάμνηση, ακόμη και μπροστά σε πολλούς κανόνες που θα μπορούσαν να εμποδίσουν την χρησιμότητά της, ειδικά σε ένα διαστημόπλοιο της κατηγορίας *Μπούσεν-1*, όπως αυτό στο οποίο βρισκόταν τώρα.

Μια λωρίδα μπλε καπνού έβγαινε με ταχύτητα απευθείας από το πούρο που κρατούσε μεταξύ αντίχειρα και δείκτη του δεξιού χεριού, ενώ με το βλέμμα, προσπαθούσε να περπατήσει τα 4,2 UA¹ που τον χώριζαν ακόμη από τον προορισμό του. Παρότι έκανε τέτοιου είδους ταξίδια εδώ και αρκετά χρόνια, η γοητεία του σκοτεινού διαστήματος που τον περιέβαλε και τα δισεκατομμύρια διάσπαρτα αστέρια, ήταν πάντα σε θέση να κατακλύσουν τις σκέψεις του. Το μεγάλο ελλειπτικό άνοιγμα που βρισκόταν ακριβώς μπροστά στο πόστο του, του επέτρεπε μια ολοκληρωμένη εικόνα της κατεύθυνσης του ταξιδιού και πάντα τον άφηνε έκπληκτο το πώς αυτό το τόσο μικρό δυναμικό πεδίο μπορούσε να τον προστατεύει από το δριμύ ψύχος του διαστήματος και να

εμποδίζει τον αέρα να διαφύγει ξαφνικά, αναρροφημένος από το απόλυτο κενό του εξωτερικού. Ο θάνατος θα έπρεπε να ήταν σχεδόν άμεσος.

Τράβηξε μια γρήγορη ρουφηξιά από το μακρύ του πούρο και άρχισε να εξετάσει την ολογραφική οθόνη μπροστά του, όπου εμφανίστηκε

κουρασμένο και αξύριστο το πρόσωπο του Πέτρι, του συντρόφου του, που στην άλλη πλευρά του διαστημόπλοιου, επισκεύαζε το σύστημα ελέγχου των αγωγών φόρτισης. Διασκέδασε για λίγο στρεβλώνοντας την εικόνα, φυσώντας πάνω της τον καπνό που είχε ρουφήξει, δημιουργώντας ένα κύμα που του θύμιζε τόσο πολύ τις δαντελωτές κινήσεις των αισθησιακών χορευτριών, στις οποίες συνήθιζε να πηγαίνει όταν επιτέλους επέστρεφε στην πατρίδα του και μπορούσε να απολαύσει την ξεκούραση που του άξιζε. Ο Πέτρι, ο σύντροφός του στις ταξιδιωτικές περιπέτειες, ήταν τώρα πια σχεδόν τριάντα δύο ετών και βρισκόταν στην τέταρτη τέτοιου είδους αποστολή του. Η μεγαλοπρεπής και γεροδεμένη κορμοστασιά του προκαλούσε τον σεβασμό σε όλους όσοι τον γνώριζαν. Μάτια μαύρα όπως το διάστημα, μαλλιά σκούρα, μακριά και ατημέλητα που έφθαναν ως την πλάτη του, ψηλός, σχεδόν δύο μέτρα και τριάντα εκατοστά, στέρνο και μπράτσα δυνατά, ικανά να σηκώσουν έναν ενήλικο *Νεμπίρ*² χωρίς κόπο, έχοντας παρόλα αυτά ψυχή μικρού παιδιού. Μπορούσε να συγκινηθεί βλέποντας να ανθίζει ένα *λουλούδι του Σόελ*³, μπορούσε να κάθεται με τις ώρες να αγναντεύει εκστασιασμένος τα κύματα της θάλασσας καθώς ξεσπούσαν στις ακτές του *Κόλπου του Σαραάν*⁴ που είχαν το χρώμα του ελεφαντόδοντου. Ένα υπέροχο άτομο, πιστό, έμπιστο, έτοιμο να δώσει και την ζωή του γι αυτόν χωρίς κανένα αντάλλαγμα. Δεν θα είχε ξεκινήσει το ταξίδι του ποτέ αν δεν είχε τον έμπιστο Πέτρι στο πλευρό του. Ήταν ο μοναδικός στον κόσμο που εμπιστευόταν τυφλά και δεν τον είχε προδώσει ποτέ.

Οι μηχανές του διαστημόπλοιου, ρυθμισμένες για πλεύση στο εσωτερικό του ηλιακού συστήματος, εξέπεμπαν το κλασσικό και καθησυχαστικό διαφασικό βουητό.

Στα έμπειρα αυτιά του, ο ήχος επιβεβαίωνε ότι όλα λειτουργούσαν τέλεια. Με την οξεία ακοή του, θα μπορούσε να αντιληφθεί κάποια μεταβολή στους θαλάμους εναλλαγής ακόμα και αν ήταν μόλις 0,0001 *Lasig*, πολύ πριν το εξελιγμένο αυτόματο σύστημα μπορέσει να την συλλάβει. Αυτός ήταν και ο λόγος που σε πολύ νεαρή ακόμα ηλικία του είχε ανατεθεί να διευθύνει ένα διαστημόπλοιο της κατηγορίας *Πήγασος*. Πολλοί συνομήλικοι συμφοιτητές του θα είχαν δώσει το ένα χέρι τους για να είναι στη θέση του. Αλλά τώρα εκεί βρισκόταν μόνο αυτός.

Η ενοφθάλμια τοποθέτηση του $O^{\wedge}COM$ έκανε την εκ νέου υπολογισμένη διαδρομή να εμφανιστεί μπροστά του. Ήταν απίστευτο πως ένα αντικείμενο λίγων μόνο μικρόμετρων είχε όλες αυτές τις λειτουργίες. Τοποθετημένο απευθείας στο οπτικό νεύρο, μπορούσε να προβάλει έναν ολόκληρο πίνακα ελέγχου, καλύπτοντας την εικόνα αυτού που βρισκόταν στην πραγματικότητα μπροστά του. Στη αρχή δεν ήταν βέβαια εύκολο να συνηθίσει αυτό τον διάολο και η ναυτία είχε καταφέρει να πάρει το πάνω χέρι περισσότερες από μια φορές. Όμως τώρα δε θα μπορούσε χωρίς αυτό.

Ολόκληρο το ηλιακό σύστημα γύριζε γύρω του με όλη την εκπληκτική του μεγαλοπρέπεια. Το μικρό μπλε σημάδι, κοντά στον γιγάντιο Δία, αντιπροσώπευε την θέση του σκάφους του και η λεπτή κόκκινη γραμμή, ελαφρώς πιο καμπυλωτή από την προηγούμενη που τώρα πια είχε σχεδόν εξαφανιστεί, έδειχνε την νέα τροχιά προσέγγισης στη Γη. Η βαρυτική έλξη του πιο μεγάλου πλανήτη του συστήματος ήταν εντυπωσιακή. Έπρεπε οπωσδήποτε να παραμείνουν σε μια απόσταση ασφάλειας και μόνο η δύναμη των δύο μηχανών *Μπούσεν* θα μπορούσε να επιτρέψει στο *Θεός* να ξεφύγει από αυτή την φονική αγκαλιά.

«Ατζάκι» έκρωξε στον ασύρματο που βρισκόταν επάνω στην κονσόλα μπροστά του, «θα πρέπει να ελέγξουμε την κατάσταση των αρμών μέσα στον θάλαμο 6.»

«Δεν το έκανες ακόμα;» απάντησε αστεειυόμενος, πράγμα που ήταν σίγουρο ότι θα έκανε τον φίλο του έξαλλο.

«Σβήσε αυτό το παλιοτσιγάρο και έλα να με βοηθήσεις!» φώναξε ο Πέτρι.

Το ήξερα.

Είχε καταφέρει να τον τσατίσει και το απολάμβανε πολύ.

«Εδώ είμαι, εδώ είμαι. Έρχομαι αμέσως, φίλε, μην αγχώνεσαι.»

«Κουνήσου, είμαι μέσα σαυτή την αηδία τέσσερεις ώρες και δεν έχω όρεξη για αστεία».

Δύστροπος όπως πάντα, αλλά κανένας και τίποτα δεν θα μπορούσε να τον χωρίσει απ' αυτόν.

Γνωρίζονταν από παιδιά. Ήταν αυτός που τον είχε σώσει περισσότερο από μια φορά από βέβαιο στραπάτσο (ήταν πολύ πιο ψηλός από τους άλλους από παιδί ακόμα), ορμώντας στη μέση, ανάμεσα στο φίλο του και την κλασική ομάδα τραμπούκων, των οποίων πάντα αποτελούσε στόχο.

Από παιδί ο Ατζάκι, δεν ήταν σίγουρα ο τύπος που, τα άτομα του άλλου φύλου στο μέλλον θα έκαναν τα πάντα για να τον γνωρίσουν. Ατημέλητα ρούχα, ξυρισμένο κεφάλι, αδύνατος, πάντα συνδεδεμένος στο Δίκτυο⁵ από το οποίο απορροφούσε εκατομμύρια πληροφορίες με μια ταχύτητα δέκα φορές πιο μεγάλη από το μέσο όρο. Ήδη στα δέκα του χρόνια, χάρη στην σημαντική απόδοσή του στις σπουδές είχε λάβει πρόσβαση επιπέδου Γ, με δυνατότητα να πλησιάσει γνώσεις απαγορευμένες σε σχεδόν όλους τους συνομήλικούς του. Το νευρωνικό εμφύτευμα $N^{\wedge}COM$, που του διασφάλιζε αυτό το είδος πρόσβασης, είχε ωστόσο ένα μικρό μειονέκτημα. Κατά την διάρκεια της φάσης απόκτησης, έπρεπε να υπάρχει απόλυτη συγκέντρωση και δεδομένου ότι περνούσε το μεγαλύτερο μέρος του χρόνου του έτσι, είχε σχεδόν πάντα μια έκφραση απουσίας, με το βλέμμα χαμένο στο κενό, τελείως αποξενωμένος απ' όλα αυτά που συνέβαιναν γύρω του.

Η αλήθεια είναι πως υπήρχε η φήμη ότι, αντίθετα με όσα υποστήριζαν οι Γηραιοί, είχε μια μικρή υστέρηση.

Αυτόν δεν τον ένοιαζε καθόλου.

Η δίψα του για γνώση δεν είχε όρια. Ακόμη και την νύχτα παρέμενε συνδεδεμένος και, παρ'ότι κατά τη διάρκεια του ύπνου οι δυνατότητες απόκτησης, ακριβώς λόγω της ανάγκης για απόλυτη συγκέντρωση, ήταν μειωμένες σε ένα μίζερο 1%, δεν ήθελε να σπαταλήσει ούτε μία

στιγμή από την ζωή του δίχως να έχει την δυνατότητα να αυξήσει τα αποθέματα του σε πολιτισμικές γνώσεις.

Σηκώθηκε με ένα αχνό χαμόγελο και κατευθύνθηκε στον θάλαμο έξι, όπου τον περίμενε ο φίλος του.

Πλανήτης Γη, Τελ-Ελ Μουκαγιάρ – Ιράκ

Η Ελίζα Χάντερ προσπάθησε για ένατη φορά να σκουπίσει αυτήν την καταραμένη σταγόνα ιδρώτα, που από το μέτωπο εξακολουθούσε να γλιστράει αργά πάνω στην μύτη της, για να βουτήξει ύστερα στην φλογερή άμμο κάτω από τα πόδια της. Είχε περάσει ήδη πολλές ώρες γονατιστή με το *Trowel Marshalltown*⁶ της που δεν αποχωριζόταν, σκαλίζοντας απαλά τη γη, στην προσπάθεια της να φέρει στο φως, χωρίς να το χαλάσει, κάτι που φαινόταν να είναι το πάνω τμήμα μιας επιτύμβιας στήλης. Γύρω από το Ζιγκουράτ της Ουρ⁷, όπου για σχεδόν δύο μήνες, χάρη στη φήμη της ως αρχαιολόγος και ειδικός γνώστης της Σουμεριακής γλώσσας, της έχε επιτραπεί να εργαστεί, είχαν βρεθεί αρκετοί τάφοι, από τις πρώτες ακόμα ανασκαφές, στις αρχές του εικοστού αιώνα, αλλά ποτέ, σε κανέναν από αυτούς, δεν είχε βρεθεί ένα τέτοιο τεχνούργημα. Λόγω του ιδιαίτερου τετράγωνου σχήματος και του μεγάλου μεγέθους του, δεν έμοιαζε τόσο με σαρκοφάγο, όσο με “καπάκι” κάποιου δοχείου, θαμμένου εκεί χιλιάδες χρόνια πριν, με σκοπό να προστατέψει ή να κρύψει κάτι –ποιος ξέρει τι.

Δυστυχώς, έχοντας φέρει στο φως, για τώρα, μόνο ένα κομμάτι του άνω μέρους, δεν ήταν σε θέση ακόμα να προσδιορίσει το ύψος αυτού του υποτιθέμενου δοχείου. Οι σφηνοειδείς εγχαραξίεις που κάλυπταν όλη την ορατή επιφάνεια του καλύμματος, δεν έμοιαζαν με τίποτα που είχε δει ποτέ πριν. Για να τις μεταφράσει θα χρειαζόταν αρκετές μέρες και άλλες τόσες άγρυπνες νύχτες.

«Κυρία Καθηγήτρια».

Η Ελίζα ανασήκωσε το κεφάλι και, βάζοντας το δεξί της χέρι αντήλιο πάνω από τα μάτια της, είδε τον βοηθό της, Χισάμ, να έρχεται προς το μέρος της με γοργά βήματα.

«Κυρία Καθηγήτρια» επανέλαβε ο άνδρας «σας καλούν από την βάση. Ακούγεται επείγον.»

«Ερχομαι. Ευχαριστώ Χισάμ.»

Επωφελήθηκε από το αναγκαστικό αυτό διάλειμμα, για να πει λίγο νερό που σχεδόν έβραζε, από το μπουκάλι που είχε πάντα δεμένο στη μέση.

Τηλεφώνημα από την βάση... Το μόνο που θα μπορούσε να σημαίνει είναι επερχόμενα βόσανα.

Σηκώθηκε πιέζοντας το παντελόνι για να τινάξει την σκόνη και κατευθύνθηκε προς την σκηνή που χρησίμευε ως βάση για τις έρευνες.

Σηκώθηκε, τίναξε το παντελόνι ξεσηκώνοντας αρκετά μικρά σύνεφα σκόνης και κατευθύνθηκε αποφασιστικά προς την σκηνή που χρησίμευε ως βάση για τις έρευνες.

Άνοιξε το φερμουάρ που κρατούσε κλειστή την σκηνή και μπήκε μέσα. Χρειάστηκε κάποιος χρόνος για να προσαρμοστούν τα μάτια της στην αλλαγή του φωτός, αλλά αυτό δεν την εμπόδισε να αναγνωρίσει, στην οθόνη, το μεγάλο πρόσωπο του συνταγματάρχη Τζακ Χάντσον, βλοσυρό, να κοιτάζει το κενό σε αναμονή της απάντησής της.

Ο συνταγματάρχης αυτός, ήταν επίσημα ο υπεύθυνος της στρατηγικής βάσης αντιτρομοκρατίας της Νασσιρίγια, αλλά το αποτελεσματικό του έργο, ήταν αυτό του συντονισμού μιας σειράς επιστημονικών ερευνών που χρηματοδοτούνταν και ελέγχονταν από ένα εικονικό τμήμα με όνομα *ELSAD*⁸. Αυτό το τμήμα το συνόδευε το μυστήριο που σχετίζεται συνήθως με τις δομές αυτού του τύπου. Σχεδόν κανείς δεν ήξερε το σκοπό και στόχο όλης της επιχείρησης. Ήταν γνωστό μόνο ότι ο διοικητής επικοινωνούσε απευθείας με τον Πρόεδρο των Ηνωμένων Πολιτειών.

Κατά βάθος, την Ελίζα δεν την απασχολούσε και πολύ αυτό. Το αληθινό κίνητρο που την έκανε να αποφασίσει να δεχθεί την προσφορά να συμμετάσχει σε μια από αυτές τις αποστολές, ήταν ότι κάποιο στιγμή θα ήταν δυνατόν να γυρίσει στους αγαπημένους της τόπους, κάνοντας τη δουλειά που αγαπούσε μέχρι θανάτου και παρόλο, το νεαρό της ηλικίας της (τριανταοκτώ ετών), ήταν θαρραλέα και διακεκριμένη σε αυτόν τον τομέα.

«Καλησπέρα κύριε Συνταγματάρχα» είπε προβάλλοντας το καλύτερο χαμόγελο της. «Σε τι έχω την τιμή να σας εξυπηρετήσω;»

«Δρ. Χάντερ, σταματήστε αυτές τις επιτηδεύσεις. Γνωρίζετε πολύ καλά τον λόγο για τον οποίο σας κάλεσα. Η άδεια που σας έχει εκχωρηθεί για να φέρετε εις πέρας το έργο σας έχει λήξει εδώ και δύο ημέρες και δεν μπορείτε πια να μείνετε εκεί.»

Η φωνή του ήταν σταθερή και αποφασιστική. Αυτήν την φορά ούτε η αδιαμφισβήτητη γοητεία της δεν θα αρκούσε για να της εξασφαλίσει μια περαιτέρω παράταση. Αποφάσισε λοιπόν να παίξει το τελευταίο της χαρτί.

Από τότε που η κατευθυνόμενη από τις Ηνωμένες Πολιτείες συμμαχία, είχε αποφασίσει στις 23 Μαρτίου 2003 να εισβάλλει στο Ιράκ, με σκοπό να ανατρέψει τον δικτάτορα Σαντάμ Χουσεΐν, που κατηγορούνταν ότι είχε στην κατοχή του όπλα μαζικής καταστροφής (κατηγορία εν τέλει αβάσιμη) και ότι στήριζε την ισλαμική τρομοκρατία στο Ιράκ, όλες οι αρχαιολογικές έρευνες, ήδη αρκετά δύσκολες και επίπονες ακόμα και σε καιρούς ειρήνης, είχαν τεθεί αμέσως σε αναστολή. Μόνο το επίσημο τέλος των εχθροπραξιών, που συνέβη στις 15 Απριλίου του 2003, είχε αναπτρώσει τις ελπίδες των αρχαιολόγων όλου του κόσμου, ότι θα μπορούσαν να ξαναπάνε σε έναν από τους τόπους από όπου, όπως λέγεται, είχαν αναπτυχθεί οι πιο Γηραιοί πολιτισμοί της ιστορίας και διέδωσαν, αργότερα, τον πολιτισμό τους σε όλη την υφήλιο. Η απόφαση, λοιπόν, του Ιρακινού κράτους προς το τέλος του 2011, να επιτρέψει ξανά τις ανασκαφές σε ορισμένες τοποθεσίες ανεκτίμητης ιστορικής αξίας, για “να συνεχίζουν να εκτιμούν την πολιτιστική τους κληρονομιά”, είχε μετατρέψει την ελπίδα σε βεβαιότητα. Υπό την αιγίδα του ΟΗΕ και αφού είχαν προηγηθεί πολυάριθμες άδειες υπογεγραμμένες και συνυπογεγραμμένες από έναν τεράστιο αριθμό “αρχών”, κάποιες ομάδες ερευνητών, που επελέγησαν και εποπτευόταν από διορισμένες επιτροπές, θα μπορούσαν να εργάζονται, για περιορισμένο χρόνο, στις κύριες περιοχές αρχαιολογικού ενδιαφέροντος, στα εδάφη του Ιράκ.

«Αγαπητέ συνταγματάρχη» είπε πλησιάζοντας όσο το δυνατόν περισσότερο την κάμερα, με τρόπο που τα μεγάλα σμαραγδιά της μάτια θα μπορούσαν να εξασφαλίσουν το αποτέλεσμα που επιθυμούσε. «Έχετε απόλυτο δίκιο».

Ήξερε καλά, ότι να δώσει δίκιο εξ'αρχής στον συνομιλητή της θα τον έκανε πιο θετικό.

«Μα τώρα πια είμαστε τόσο κοντά».

«Κοντά σε τι;» βρόντηξε ο συνταγματάρχης ενώ σηκωνόταν από την καρέκλα και ακουμπούσε τις γροθιές του επάνω στο γραφείο. «Πάνε εβδομάδες που μου λέτε το ίδιο παραμύθι. Δεν προτίθεμαι πια να σας εμπιστευτώ, χωρίς να δω με τα μάτια μου κάτι χειροπιαστό.»

«Αν μου κάνετε την χάρη να με συνοδεύσετε απόψε σε δείπνο, θα χαρώ να σας δείξω κάτι που θα σας κάνει να με πιστέψετε ξανά. Τι λέτε;»

Τα κατάλευκα δόντια της που άστραψαν μέσα από ένα υπέροχο χαμόγελο, και το πέρασμα του χεριού της μέσα στα μακριά ξανθά της μαλλιά, έκαναν την υπόλοιπη δουλειά. Ήταν σίγουρη ότι τον είχε πείσει.

Ο συνταγματάρχης έσμιξε τα φρύδια του στη προσπάθεια του να κρατήσει το θυμωμένο του βλέμμα, αλλά ακόμα και αυτός ήξερε ότι δεν θα μπορούσε να αντισταθεί σ' αυτήν την πρόταση. Η Ελίζα του άρεσε πάντα αρκετά και ένα δείπνο μαζί της του κέντριζε το ενδιαφέρον.

Στην πραγματικότητα, παρά τα σαράντα οκτώ του χρόνια, ήταν ακόμα ωραίος άνδρας. Αθλητική κορμοστασιά, έντονα χαρακτηριστικά, κοντά στιλπνά μαλλιά, βλέμμα δυνατό και αποφασιστικό στα έντονα γαλάζια μάτια του, με υψηλή μόρφωση και κουλτούρα, που του επέτρεπαν να ανταπεξέρχεται σε συζητήσεις ευρείας θεματολογίας, στοιχεία τα οποία, σε συνδυασμό με την αδιαμφισβήτητη γοητεία της στολής, τον καθιστούσαν ακόμα εξαιρετικά “ενδιαφέροντα”.

«Εντάξει» ξεφύσηξε ο συνταγματάρχης «αλλά εάν απόψε δεν μου φέρετε κάτι εντυπωσιακό, μπορείτε να μαζέψετε τα παλιοσίδερά σας και να φτιάξετε τις βαλίτσες σας». Προσπάθησε να μιλήσει όσο πιο επιβλητικά μπορούσε, χωρίς μεγάλη επιτυχία. «Στις 20:00 φροντίστε να είστε έτοιμη. Θα έρθει να σας πάρει ένα αυτοκίνητο από το ξενοδοχείο σας» και έκλεισε απότομα την επικοινωνία, μετανιώνοντας λιγάκι που δεν την είχε καν χαιρετήσει.

Να πάρει, πρέπει να βιαστώ. Δεν έχω παρά μόνο λίγες ώρες μέχρι να βραδιάσει.

«Χισάμ» φώναξε βγάζοντας το κεφάλι από τη σκηνή. «Γρήγορα, μάζεψε όλη την ομάδα. Θα χρειαστώ όσο το δυνατόν περισσότερη βοήθεια.»

Κάλυψε, με γοργά βήματα, τα λίγα μέτρα που την χώριζαν από την περιοχή της ανασκαφής, σηκώνοντας πίσω της μια σειρά από συννεφάκια σκόνης. Λίγο αργότερα, όλοι μαζεύτηκαν γύρω της περιμένοντας τις διαταγές της.

«Εσύ, σε παρακαλώ, μάζεψε την άμμο από αυτήν εδώ την γωνία» διέταξε δείχνοντας την πλευρά της πέτρας που βρισκόταν πιο μακριά τής από όλες. «Κι εσύ, βοήθησέ τον. Και προσεκτικά. Αν είναι όπως νομίζω, αυτό το πράγμα θα μας σώσει το τομάρι.»

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>